

31. niedziela zwykła B

*Słuchaj, Izraelu, Pan, Bóg nasz, Pan jest jedyny.
Niech pozostaną w twym sercu te słowa,
które ja ci nakazuję. (Pwt 6,4.6)*

Pierwsze czytanie

Powtórzone Prawo 6,2-6

Mojżesz tak powiedział do ludu: "Będziesz się bał Pana Boga swego, zachowując wszystkie Jego nakazy i prawa, które ja tobie rozkazuję wypełniać, tobie, twym synom i wnukom, po wszystkie dni życia twego, byś długo mógł żyć. Słuchaj, Izraelu, i pilnie tego przestrzegaj, aby ci się dobrze powodziło i abyś się bardzo rozmnożył, jak ci przyrzekł Pan, Bóg ojców twoich, że ci da ziemię opływającą w mleko i miód. Słuchaj, Izraelu, Pan, Bóg nasz, Pan jest jedyny. Będziesz miłował Pana, Boga twojego, z całego serca swego, z całej duszy swojej, ze wszystkich swych sił. Niech pozostaną w twym sercu te słowa, które ja ci nakazuję".

Drugie czytanie

Hebrajczyków 7,23-28

Bracia i siostry, wielu było kapłanów poprzedniego Przymierza, gdyż śmierć nie zezwalała im trwać przy życiu. Jezus, ponieważ trwa na wieki, ma kapłaństwo nieprzemijające. Przeto i zbawiać na wieki może całkowicie tych, którzy przez Niego zbliżają się do Boga, bo zawsze żyje, aby się wstawiać za nimi. Takiego bowiem potrzeba nam było arcykapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników, wywyższonego ponad niebiosy, takiego, który nie jest obowiązany, jak inni arcykapłani, do składania codziennej ofiary najpierw za swoje grzechy, a potem za grzechy ludu. To bowiem uczynił raz na zawsze, ofiarując samego siebie. Prawo bowiem ustanawiało arcykapłanami ludzi obciążonych słabością, słowo zaś przysięgi, złożonej po nadaniu Prawa, ustanawia Syna doskonałego na wieki.

Jeden z uczonych w Piśmie zbliżył się do Jezusa i zapytał Go: "Które jest pierwsze ze wszystkich przykazań?" Jezus odpowiedział: "Pierwsze jest: 'Słuchaj, Izraelu, Pan, Bóg nasz, Pan jest jedyny. Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całym swoim umysłem i całą swoją mocą'. Drugie jest to: 'Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego'. Nie ma innego przykazania większego od tych". Rzekł Mu uczony w Piśmie: "Bardzo dobrze, Nauczycielu, słusznieś powiedział, bo Jeden jest i nie ma innego prócz Niego. Miłować Go całym sercem, całym umysłem i całą mocą i miłować bliźniego jak siebie samego daleko więcej znaczy niż wszystkie całopalenia i ofiary". Jezus widząc, że rozumnie odpowiedział, rzekł do niego: "Niedaleko jesteś od królestwa Bożego". I już nikt więcej nie odważył się Go pytać.

Do refleksji

Jądro judaistycznej i chrześcijańskiej wiary jest zawarte w tym jednym zdaniu: "Słuchaj Izraelu! Pan, nasz Bóg, Jahwe, jest jedyny." (por. 1. czytanie). Pod pojęciem "jedyny" zawarte jest nie tylko to, że istnieje jeden Bóg, ale również, że ten "jedyny" jest sam w sobie jeden i niepodzielny: zawiera w sobie absolutny harmonijny i uniwersalny porządek.

Tak, jak Bóg jest jedyny, tak również my powinniśmy być między sobą "jedyni – zjednoczeni". Jedność powinna panować wśród nas ludzi, którzy ze sobą żyjemy, pracujemy. Jedność nie oznacza jednak ujednolicenia, zakrywania wszelkich różnic lub przepychania praw silniejszych. Prawdziwa jedność pozwala zaistnieć każdemu człowiekowi w jego niepowtarzalności, bez określania współżycia przy pomocy konfliktów interesów, dążenia do władzy i walki konkurencji. Życie wspólne jest określane przez dwa przykazania, o których wspomina Jezus odpowiadając na zapytanie uczonych w Piśmie: przez przykazanie miłości Boga i przykazanie miłości bliźniego.

"Przykazania": jakże często odbieramy je jako wymaganie i przymus, niż pomoc dla harmonijnego i owocnego życia wspólnego! Również dla uczonych w Piśmie podstawową kwestią była ważność i kolejność przykazań, a nie ich sens – które jest rzeczywiście najważniejsze? Jezus swoją odpowiedzią i swoją postawą relatywizuje natychmiast takie pytanie: nie chodzi o kolejność lub ważność, lecz o głęboki sens przykazań. Przykazania nie są po to, by umożliwić jakąkolwiek postawę nacisku, lecz "ze względu na człowieka" i "ponieważ będzie mu się wówczas lepiej powodziło". Przykazania są więc najpierw ze względu na człowieka, dla jego szczęścia i dla jego zbawienia.

Przykazania nie są wymuszonymi wymaganiami Boga względem człowieka. Przykazania Boże poprzedza zawsze doświadczenie zwrócenia się Boga ku człowiekowi, zbawienie, którego chce Bóg i które obiecuje. To podstawowe doświadczenie jest widoczne na kartach Starego Testamentu: dopiero po wyprowadzeniu swojego ludu z niewoli egipskiej na wolność, daje Bóg Mojżeszowi tablice z dziesięcioma przykazaniem. Ponieważ lud Izraela doświadczył swojego Boga jako wybawiciela, wie, że przykazania Boże, wola Boża służy mu do zbawienia. Przykazanie miłości Boga i bliźniego (w których zawarte są wszystkie inne) poprzedza wezwanie do wsłuchiwania się ("Słuchaj Izraelu!"). Bóg ukochał nas pierwszy; wiele wysiłku włożył już podczas naszej życiowej wędrówki. Dopiero, gdy to rozpoznamy, gdy dopuścimy do nas Bożą miłość, wówczas będziemy zdolni do odpowiedniego kochania naszych bliźnich.